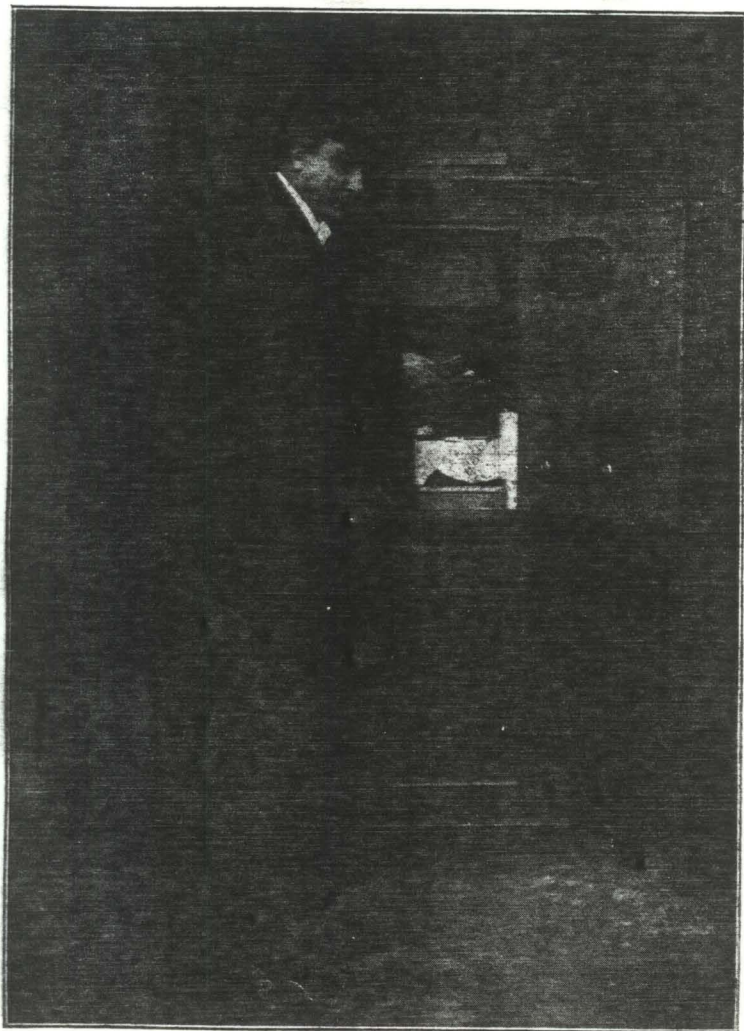

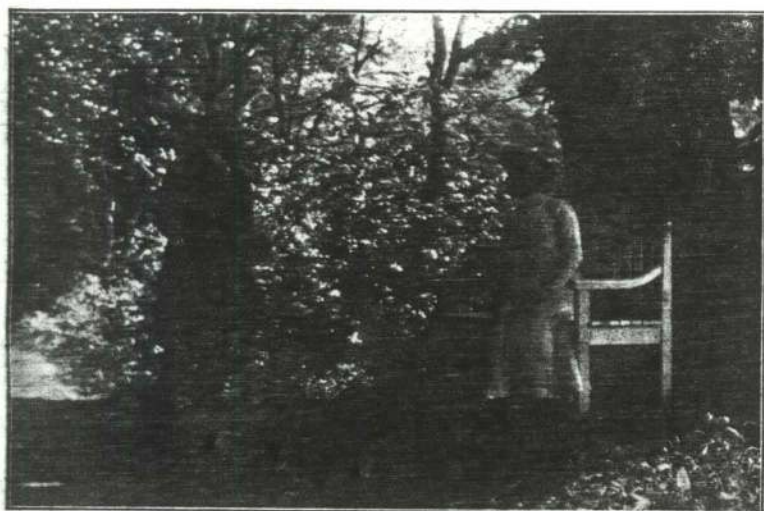
Amatørtývens Hustru

Folkeskuespil i 36 Adelinger.

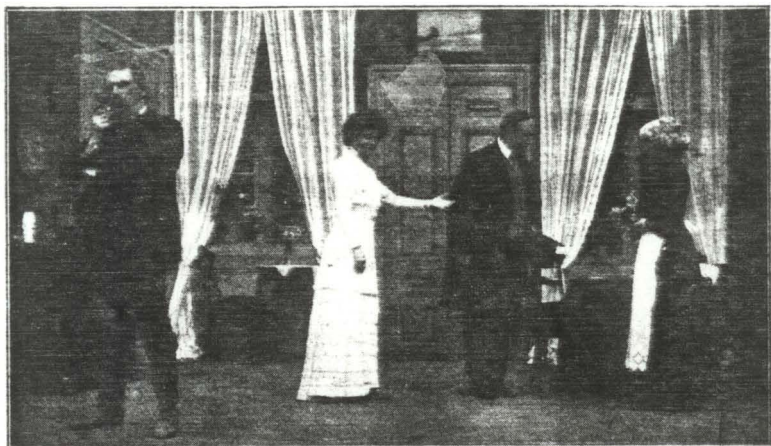
Amatørtýven, spillet af
Hr. Peter Fjærstrup.

Med megen Realisme er dette Folkeskuespils Menneskeskikkelser og Menneskeskæbner skildret. I det første Øjeblik, da vi ser den unge, smukke Pige sidde drømmende i Skoven, aner vi vel næppe, at den Mand, som dér kommer hende i Møde, skal blive hendes Skæbne, og at hendes Livslykke skal komme til at afhænge alene af hans. Jefferson hedder han, og han er Amatørtyv, rimeligvis mest fordi den

Det første Møde.

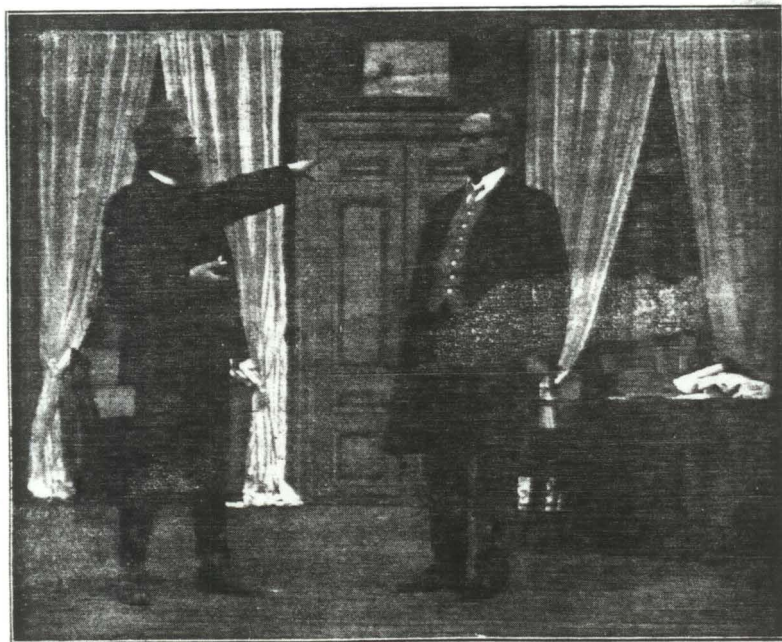
Haandtering byder ham visse Tilløkkelser, som hans Karakter er modtagelig for, og som hans Moral ikke gør Oprør imod. Noget slet Menneske er han ikke, og hans Følelser for den unge Pige derude fra Skovfogedhuset, som han gør til sin Hustru imod Forældrenes Vilje, er baade kærlighedsvarme og ægte. Derfor røber han heller ikke over for hende, at han har en anden Opfattelse af Ejendomsprincippet mit og dit end den, som er Samfundets gængse. Men hendes Fader kender Jefferson, da denne kommer for at bede om Datterens Haand. Man ser, at Skovfogden har en just ikke behagelig

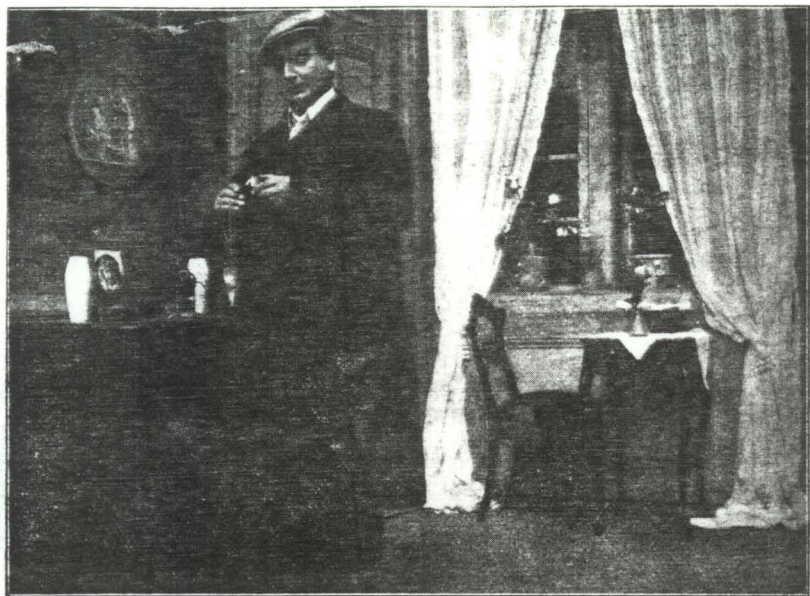
Introduktionen i Hjemmet.

Erindring om Amatørtyven, og man forstaar derfor, at han stritter imod og byder ham forlade hans Hus og lade hans Datters Hjerter i Fred.

Jefferson er imidlertid vant til at sætte haard mod haardt.

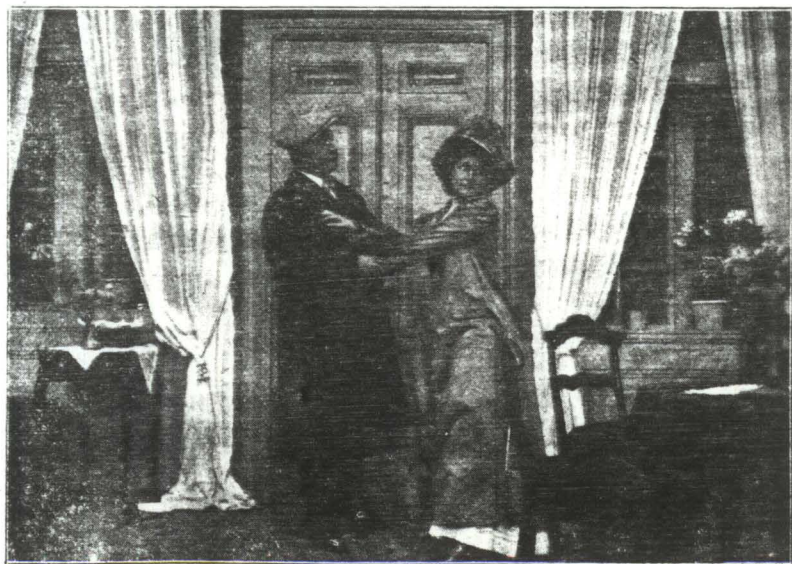

„Gaa Deres Vej“.

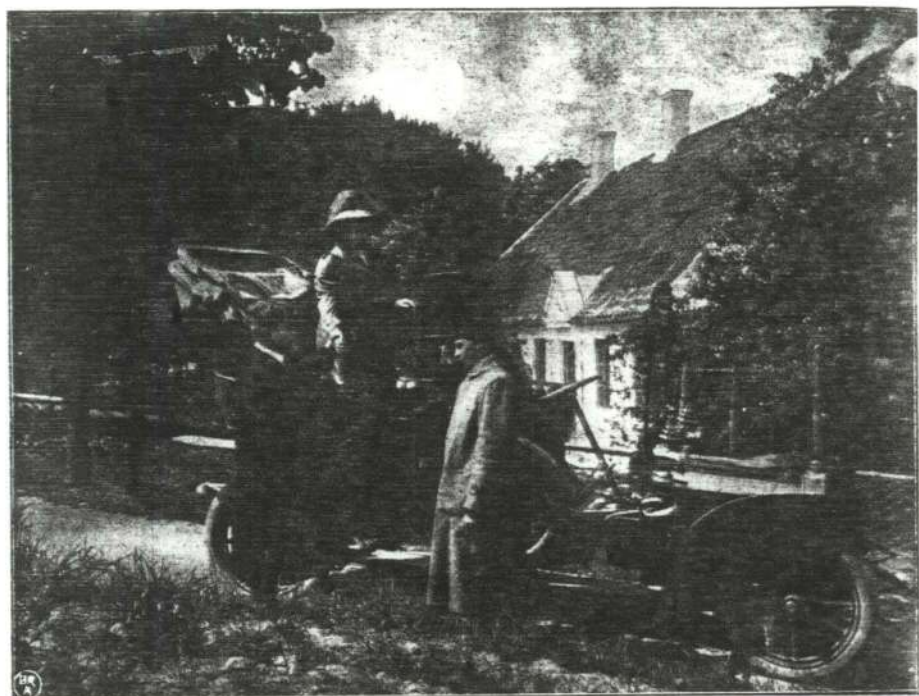

Med Kendermine.

Han er alt andet end til Sinds at opgive den Kvinde, som han har faaet kær fra første Øjeblik. Derfor henter han

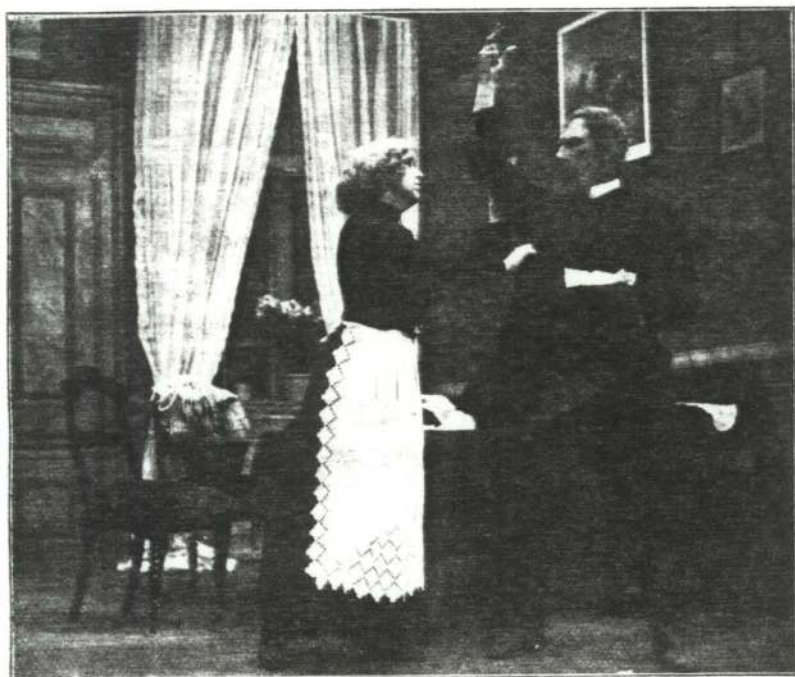
Farvel til Barndomshjemmet.

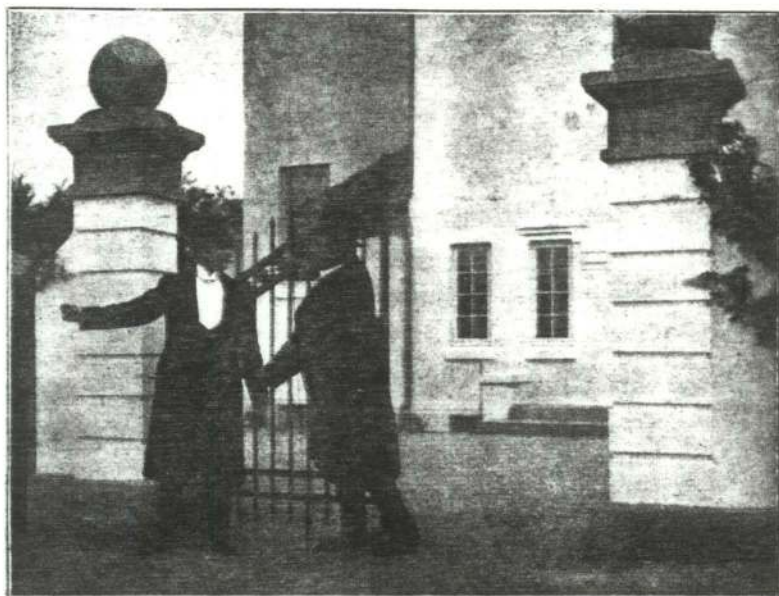
Bortførelsen.

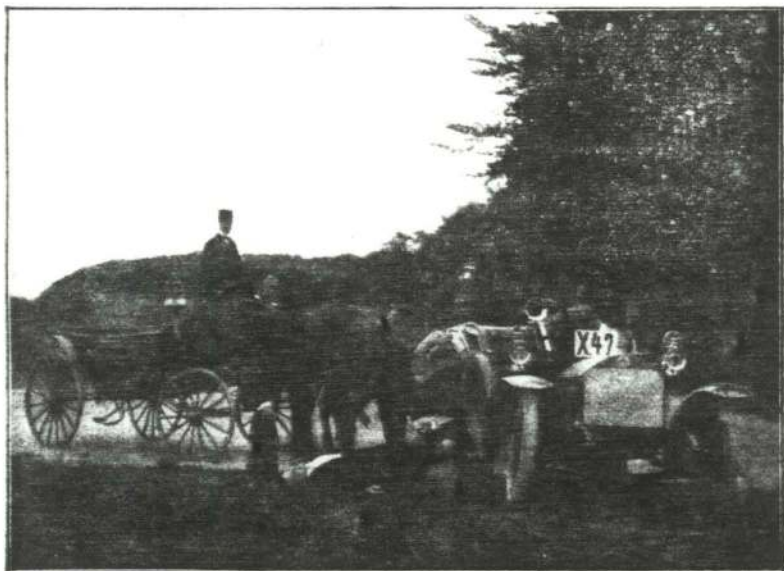
En Beretning.

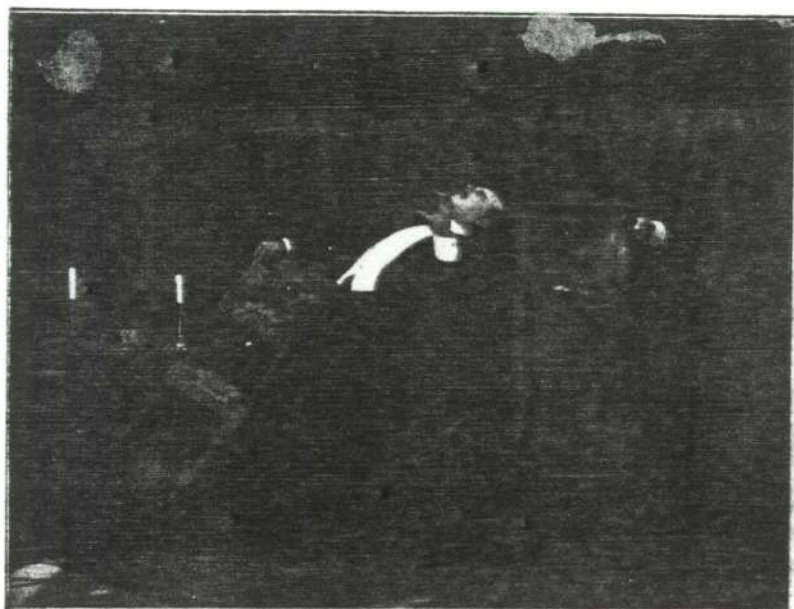
„Hun er ikke mere min Datter!“

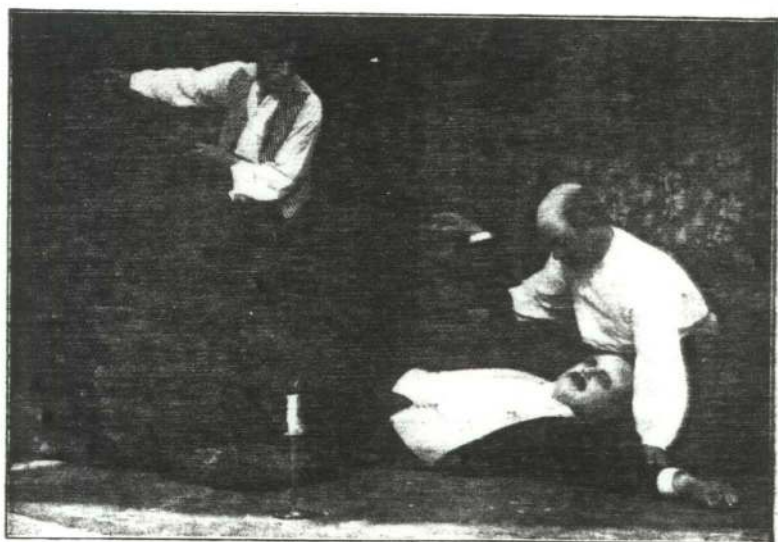
Nu af Sted!

Et fordømt Uheld!

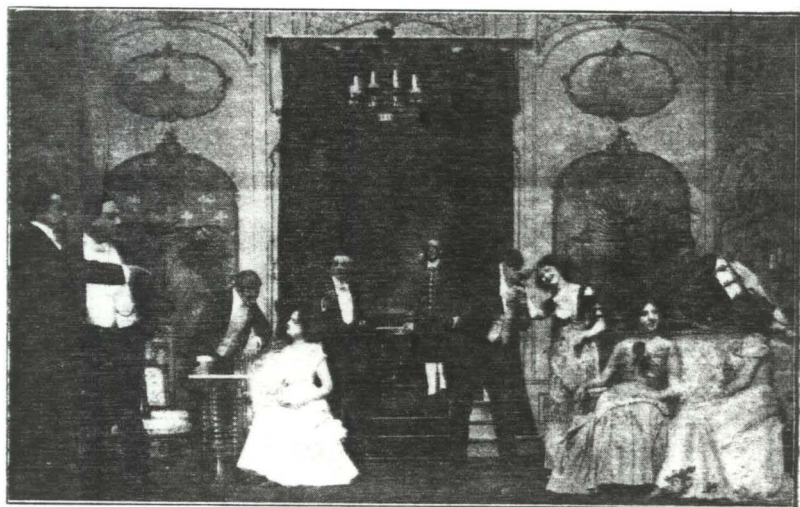

Et Revolverskud.

Bestyrtede Tjenestefolk.

hende — med Magt. Hun kæmper en Stund mellem Pligten mod de Gamle og sine Følelser for den Fremmede, som saa ganske er løbet af med hendes lille Hjerter, og Enden bliver, at Kærligheden til ham sejrer, og hun følger ham. Mens hun nu rykker ind i sit elegante Hjem derinde i den store By, gaar Fa'r og Mo'r og græmmer sig efter det store Slag, som Datteren Rejste fra Hjemmet var for dem. Faderen vil være stærk, og i sin Vrede sværger han, at Datteren for sidste Gang har sat sine Fødder i Barndomshjemmet. Som altid er Moderhjertet blødere og rummer større Fond af Tilgivelse.

I elegant Selskab.

Imidlertid lever Datteren lykkelig med sin — Amatørtyv, og han med hende, skærmende hende mod enhver Ting, som kunde røbe hans Haandtering for hende. Men der er dog en Ting, som han ikke tager med i Betragtning, det er den kvindelige Skinsyge, der er altomvæltende, enten den er begrundet eller ej. Og da Jefferson nu en Dag faar et Brev fra en Ven, som kalder ham til det store Kup, og han derfor hurtig maa forlade hende uden nogen ganske fyldestgørende Forklaring derfor, da vaagner ganske pludselig Skinsygen i den unge Kvinde med samme Styrke, som naar Fossene gaar over Fjeldet efter Tø. Hun maa

have Vished — men hvorledes? Aa — Brevet! Mon det endnu skulde ligge i hans Lomme? Jo, det er der. . . . Men hvad er dog det? Hvad er dog det for et mystisk Brev? Nogen Kærlighedsepistel er det ikke, forstaar hun snart. Men hvad da? Den frygtelige Anelse lister sig frem hos hende. Aa nej, det er umuligt. Noget slet Menneske er han ikke — Forbryder allermindst. Hendes egen linierette Moral gør Oprør mod den Tanke; aldrig vil hun kunne forstaa, at en anden, friere Opdragelse end hendes muligvis kunde fremelske en anden, i Samfundets Øjne ganske skæv Moral, som dog ikke synes skæv for den paagældende. Og saa knuger hun sig da til Haabet om, at hendes Anelse er ubegrundet, og at det ganske sikkert er noget helt andet, naar nu først han kommer hjem igen og beroliger hende.

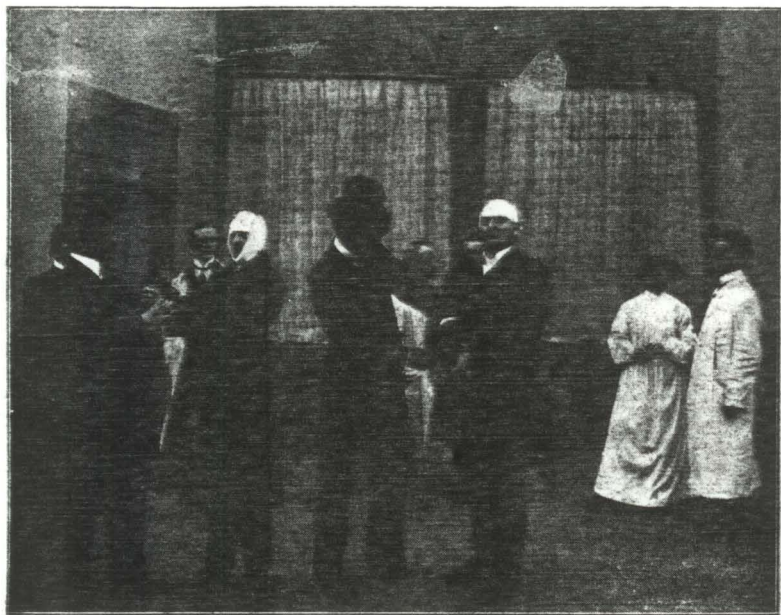
Men den Nat kaster hendes Skæbnes Terninger. Før eller senere vilde det rimeligvis alligevel være sket. Jefferson gaar til Selskab hos Baronen og træffer dér sin Ven, som, medens Selskabet pludrer og ler omkring dem, giver ham en kort Forklaring af det store Kup, som det er muligt at gøre i denne Nat. Den rige Bankier X, som er deres gode Bekendt fra andre Selskabssaloner, er ogsaa til Stede hos Baronen i Aften. Hans Villa ude i Forstaden er omtrent ubeboet, og hans Pengeskab er fuldt af store Mængder af Penge og Værdipapirer netop i de Dage. Medens Jefferson bryder op fra Selskabet og tager ud til Bankierens Villa for at gaa i Gang med Kup'ets Udførelse, lover Vennen at passe paa Bankieren — et Hverv, som han dog ikke har Held med at røgte tilfredsstillende. Under Middagen bliver Bankieren utilpas og tager hjem, og Vennen opdager dette for sent til at kunne komme til at gribe afværgende ind i de dramatiske Scener, som nu udspilles ude i Bankierens elegante Villa, da Bankieren kommer hjem og overrasker Amatørtøven.

Jefferson ser tilsidst ikke anden Udvej end at sende Fredsforstyrren en Kugle, som for en Stund gør ham uskadelig og gør Passagen fri. Følgerne — ja, Verdensbyen er stor at gemme sig i, Politiet ikke altid saa kløgtigt, som det burde være, og Jefferson har rimeligvis før været i en vanskelig Situation, hvor det gjaldt at handle lynsnart. Ved Villaens Port løber han i Armene paa sin Ven, og i største

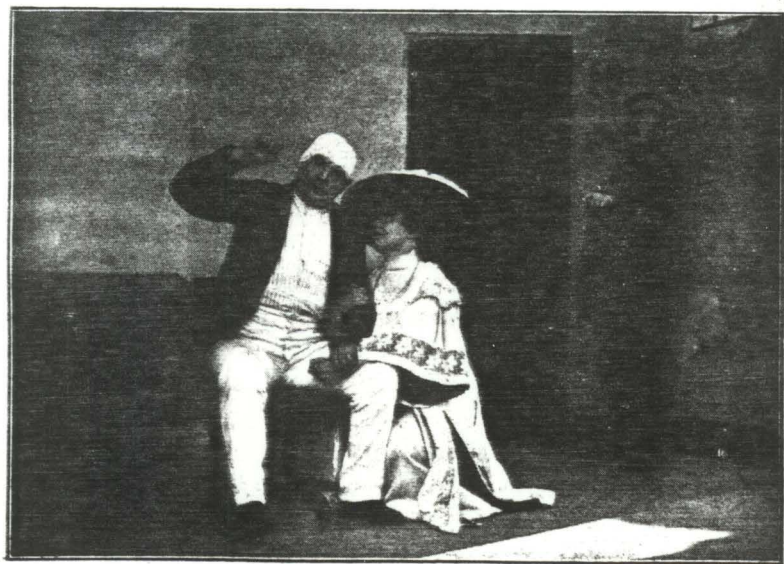
Hast forsvinder de nu hen til den ventende Automobil og byder Chaufføren at køre bort med Lynets Hurtighed. Chaufføren lystre Ordren. Bilen suser af Sted og bringer de to Gentleman-Forbrydere længere og længere bort fra Forfølgelsens Fangarme. Men atter spiller Skæbnen ind. Den stærke Kørsel ender med en Katastrofe. I Nattens Dunkelhed er Chaufføren ikke ganske Herre over Køretøjet, og pludselig ser man da Automobilens løbe mod en Forhøjning ved Vejkanten, og de to Mænd inde i Vognen slynges ud paa Vejen, hvor de ligger bevidstløse efter det voldsomme Slag. Folk kommer til, og Turen gaar nu til Hospitalet, og til — Opdagelse. Da man her affører Jefferson hans Frakke, og det ene Bundt Pengesedler triller ud efter det andet, fatter man Mistanke og allarmerer Politiet, som derved let kan kombinere en Sammenhæng med det lige anmeldte Mordforsøg og Stortyveri hos Bankieren og de to tilskadekomne fra Automobilens. Da Politiet nogen Tid efter indfinder sig paa Hospitalet for at lade Reifærdighedens tunge Haand falde paa dem, er baade Jefferson og Vennen forberedt paa, hvad der vil ske. De har haft Uheld med sig — bedre Held en anden Gang.

Men hjemme ligger Amatørtovens Hustru endnu paa Divanen efter en søvnløs Nat. Han er endnu ikke kommet hjem; i Stedet for faar hun Besøg af en Opdager, som gør hendes frygtelige Anelse til Vished. Men Kærligheden vinder atter en stor Sejr. Hun vil hen at se ham, og Opdageren er netop kommen for at bede hende følge med, saa det er ham jo meget belejligt. I Fængselscellen udspilles saa en dramatisk Scene mellem dette Skuespils to Hovedpersoner. Det sidste Møde og det sidste Farvel. Hun trygler ham om at maatte blive blot nogle Minutter længere hos ham, men det er ham ubehageligt, at hun skal se ham i denne Situation, og tilsidst tvinger han hende til at forlade sig.

Nu er hendes Kraft brudt. Hun vakler hjem, men føler paa sig seiv, at her kan hun ikke mere færdes. Det gemmer for mange Minder; saa pakker hun lidt Tøj og siger Stuerne Farvel. Men hvorhen skal hun gaa? Hun tænker paa sit gamle Hjem. Men nej, dér kan kun ikke begive sig hen. Og saa gaar det da mere og mere ned ad Bakke for hende. Hun søger forgæves nogen Beskæftigelse, pantsætter

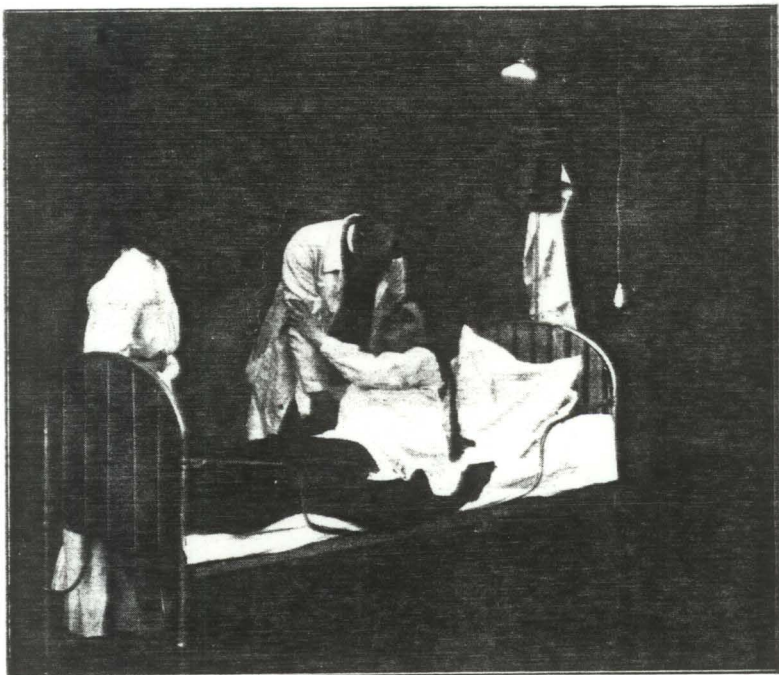

Paa Hospitalsstuen.

Det sidste Møde.

sine Klæder, ja lider tilsidst den bitreste Nød, som undergraver hendes Helbred og berøver hende hendes Skønhed og sunde Udseende. En Nat ser vi hende vanke hjælpeløs om paa Gaderne, og næste Morgen finder en Betjent hende mere død end levende ved en Nybygning og bringer hende paa Hospitalet. Hendes Livskraft er brudt. Lægerne er klare over, at det gaar mod Døden. Hendes sidste Ønske er at

Paa Dødens Tærskel.

se Forældrene og bede dem om Tilgivelse. Faderen har ikke glemt den Sorg, Datteren beredte ham, og han vil til en Begyndelse ikke følge med til Datterens Sygeleje, men Moderens Bønner og hans eget Faderhjerte smelter alligevel hans Sinds Haardhed. Og saa kommer de da i sidste Øjeblik til at give deres ulykkelige Datter Fred og Forsoning med paa den store Rejse, hun skal tiltræde. Døden lægger sin skærmende Kappe om den livstrætte Kvinde og stemmer hendes Nærmeste til Sorg og Bøn for den Døde.